

Co jest pokorny? Jest to ten, który się mało ceni, który się zniża, pod innych kładzie, i wyznaje, iż przeświadczonym jest o tym co działa. A czy niegodzień szacunku, iż się na sobie poznał? iż się ocenił? iż wyznał niesposobność, lub niewiadomość swoją? a zatym czy tylko niechciał, iżby go ztąd szacowano, na cóżby albowiem to opowiadał, czym się uniża i podli?

Niemożnażby w tym postrzedz czego innego niż pokory, gdy niedość mając na tym, iż iak twierdzi niezdalny, nieudolny, innym to obwieszcza, iak by ich z przeciwnego o sobie zdania wyprowadzał. A w tym samym nieznacze, iż się czuie bydź znanym, gdy iak by to drugich obchodziło, o tym czym jest, obwieszcza drugich i uwiadomia?

Zdaie się bydź z pierwszego weyrzenia, iż człowiek, który poziome ma przymioty, mało albo nic w towarzystwie innych nieznaczy, zacoż więc zniżać się iuż w sądzie powszechnym zniżonemu, i przydawać do znikomości swojej niepotrzebne wyznanie?

Z tych powodow mnie się здаie, iż nie jest pokornym, kto się pokorzy, a owe przydomki niegodności, małości, znikomości, nieudolności, są to nieznacznym ostrzeżeniem, iżby temu nie wierzyć.

Można więc bydź dumnie pokornym, tak iak ow pseudo-pokornych prawodawca Dyogenes, który zbłocony po wezgiłowiach Platona skacząc, gdy mówił: depcę dumę Platona, usłyszał: innym dumy rodzaiem.

Niepowierzchowność więc pokornym czyni, ale sposob wewnętrznego uczucia obiawia się zwierzchnemi znaki.

Wielorakie bywają pokory źródła, a zatym skutki, które z nich pochodzą; wszystkie zaś pochodzą z przeświadczenia, niższości naszej przyrównaney do rzeczy doskonalszych i wyższych, które